

Gratia

Gratia nisi gratis est, non est gratia
"Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd"
Augustinus

Kyrkblad – Evangelisk – lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad – Den Evangelisk lutherske bekjennelseskirke
Nr 1. 2011 årgang.15

Palmesøndag 2011 Foto: GAHj

GRATIA

Utgis av:
Den Evangelisk
Lutherske Bekjennelseskirke/
Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan

Ansv.red.Gunnar Edwardsson,
Redaksjonssekretær:
Gunnar Hjorthaug
gunnar.hjorthaug@tele2.no

Kirkestyret:

Asbjørn Hjorthaug, formann/ordf.
Gunnar Edwardsson, sekr./sekr
Jan-Erik Andersson, kasserer/kassör
Tlf: 0431/430165,
Åke Malander.
Nils Svensson.
Kirkestyrets adr: Rugdeveien 3
N-1823 Knapstad. Tlf/fax: 69 92 11
32
Kyrkans sv. bankgironr 5633-5136
Kirkens no.bankkontonr.
1135.10.53102

Menigheter/Församlingar:

S:t Matteus ev luth förs., Uppsala

Kh Åke Malander,
Åkerlänna 40
S-743 71Björklinge,
Tlf/fax 018/356140/356235
ake.malander@telia.com

S:t Johannes ev luth förs., Yxenhult

Kh Gunnar Edwardsson,
Fågelsångsv.14
S-341 31 Ljungby,
Tlf/fax 0372/62952
gedwardsson@telia.com

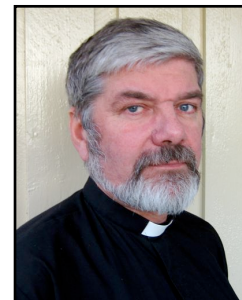
S:t Andreas ev.luth förs., Skellefteå

Kh Gunnar Byström,
Fäbodgatan 34, S-931 56 Skellefteå,
Tlf/fax 0910/35008
bystrom@torpet.ac

Den lutherske menighet, Knapstad

Mprest Asbjørn Hjorthaug
Rugdeveien.3 N-1823 Knapstad
Tlf/fax 69 92 11 32
asbj.hjorthaug@c2i.net

Vår Herre, Jesus Kristus, i den natt han ble forrådt....

Slik innledes innstiftelsesordene i messen søndag etter søndag. Vi er her kvelden da Jesus innstiftet nattverden. Den natten da han i Getsemanehagen ble forrådt med et kyss og så arrestert. Han er her sammen med sine 12 apostler. Han feirer påskemåltidet og deler ut brød og vin til dem. *Luk 22,19-20: «Dette er mitt legeme, som gis for dere. Gjør dette til minne om meg.» 20 ...«Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utøses for dere. Det er Jesu siste påskemåltid. Det er dramatisk. Palmesøndagen red han inn i Jerusalem til øredøvende jubelrop. Langfredagsnatten skal han gå den tunge lidelsens vei gjennom å bli forrådt, arrestert, sveket, forlatt, pisket, spyttet på og korsfestet. «Jeg har lengtet inderlig etter å holde dette påskemåltidet med dere før jeg lider.» Luk 22,15*

Jesus har lengtet etter å holde dette påskemåltidet. Han sier rett ut at den lidelsen som han nå går inn i, er for deres skyld. De er her alle: fornekeren Peter, forræderen Judas, tvileren Thomas og de øvrige som skulle flykte av sted da Jesus trengte dem som mest. Tre års vennskap skulle ende i tragedie. For noen ynkelige venner. Likevel får de høre at Jesus har sett fram til å være sammen med dem. Jesus ser at de er redde og engstelige. Han ser hva de trenger. Jesus gir dem seg selv, sitt legeme og blod, til syndenes forlatelse. Jesus skal ut i natten for å betale for alle deres synder. Han skal ta med hele verdens synd og gjeld, vandre lidelsens vei og spikre gjeldsbrevet fast til korset evig og for alltid. Det er sant det døperen Johannes sier: *"Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd. Job 1,29. Det bekreftes av Hebreerbrevet 9,12: "Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og således vant han en evig forløsning. Da Jesus møter disiplene igjen etter oppstandelsen der de sitter redde og engstelige bak stengte dører sier han til dem: "Fred være med der", gjelden er betalt, syndene er tilgitt. Dere er rettferdige for Gud i og med det som skjedde langfredag og første påskedag. I dag er det vi som får høre ordene ". I den natt da han ble forrådt..".Det er vi som får ta i mot brødet som er Jesu legeme og vinen som er han blod. Vi tar det i mot med munnen og det blir en del av vår kropp. Jesus er ett med oss. Han har ikke noe i mot oss, enda vi er i slekt med fornekeren Peter, tvileren Thomas og forræderen Judas. Han vil være sammen med oss når vi samles i hans navn rundt ord og sakrament. Samtidig sier han sier høyt og tydelig i skriftemålet at våre synder er oss tilgitt. Han forkynner evangeliet for oss i liturgi, bibeltekst, bønner og preken. Og ikke minst lengter han etter å feire nattverden med oss der han gir seg selv til å etes og drikkes Vi får ett evig fellesskap som skal vare i evigters evighet. Vi har en stor frelser. Han går ut og leter etter det fortapte får som har gått seg vill, han står på bakketoppen og lengter etter sin fortapte sønn. Han har jo lovet å være med oss alle dager inntil verdens ende. Ha en fin stille uke og en riktig god påske. Denne vår frelser er sannelig oppstanden og lever i dag.*

Asbjørn Hjorthaug

Se, vi går upp till Jerusalem

Se, vi gå upp till Jerusalem I heliga fastetider Att skåda, hur Jesus Krist, Guds Son, I syndares ställe lider.

Så sjunger vi på fastlagssöndagen, och då följer vi vandringen upp till Jerusalem och hör hur Herren förbereder lärjungarna på vad som väntar: "Allt ska gå i uppfyllelse som genom profeterna är skrivet om Människosonen."

Jesus går upp till Jerusalem för att dö i alla syndares ställe, och med honom går de tolv, dessa som var syndare liksom vi. När vi betraktar detta ska vi tänka att det är vi som går där.

Vi syndare går med vår Frälsare upp till Jerusalem

Nya Testamentet är inte bara en läromässig framställning. Där är även berättelser ur vardagslivet, ur de troendes liv, och det är inte bara de goda sidorna som tas med. Bibeln ger oss sanningen osminkad, rakt på sak. Apostlagärningarna döljer inte schismen mellan Paulus och Barnabas. Evangelierna döljer inte Petrus djupa fall, hans trefaldiga förnekelse. Och ännu vid den sista vandringen upp till Jerusalem kunde tydligen apostlarna tänka jordiskt, här möter vi Jakob och Johannes som framträder på ett föga hederligt vis. Allt detta vittnar väl om att Skriften inte är någon mänsklig partsinlaga. Hur annorlunda är inte Bibeln jämfört med hjältesagor och helgonlegender. Men varför finns då sådana nedslående episoder bevarade? Ett svar ger oss Romarbrevet 15: "Ty allt som tidigare har skrivits är skrivet till vår undervisning, för att vi genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger skall bevara vårt hopp." Till undervisning, varning och förmaning för oss! Eller vill vi hävda att vi är fastare i tron och har kommit längre på helgelsens väg än dessa Herrens apostlar? De samta-

lade med varandra om att vara den främste och att få äreplatser i Kristi rike. Men denna världens riken och dess herrar är en sak, Kristus och Hans rike något helt annat. Lärjungen är inte förmer än sin Mästare. Den som är störst bland er han vare de andras tjänare Men mot de villkor som Herren här förespeglar sina lärjungar reser sig hos oss alla, såväl präst som lekman, den gamla människan, ty sådana som apostlarna här visade sig vara, sådana är även vi. Därför är det en stor tröst för oss att vi syndare inte går ensamma upp till Jerusalem.

Frälsaren går med oss syndare upp till Jerusalem

Det vi läser i texterna om vandringen upp till Jerusalem är inte bara till varning och förmaning för oss utan även till tröst och uppmuntran. Den visar väl vilka tankar Gud har för oss, nämligen fridens och icke ofridens tankar. För hur bemöter Jesus dessa dåraktiga lärjungar? Inte med en förkastelse, inte med en straffpredikan, han upprättar dem i saktmodts ande. Och det är en stor tröst för oss, ty sådan Jesus är här mot Jakob och Johannes och de övriga tio, sådan är han idag mot oss. Jesus Kristus är densamme, igår,

idag och i all evighet. Han vet vad för ett verk vi är, han tänker därpå att vi är stoft. Han har varit frestad i allt liksom vi, men Han var utan synd.

Kors och anfäktelser möter oss, men de är inte tecken på att Gud skulle vara vred och vilja förskjuta oss, eller rent av har förskjutit oss. Kristi rike är ju inte här i tiden ett härlighetsrike utan ett rike under korset, ett nåderike. Men därmed är det också ett rike för små, för svaga, ja för syndare, som faller emellanåt och behöver mycket hjälp och stöd. Jesus säger ju själv: *Människosonen har kommit, inte för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för de många.* Därför, just därför och endast därför, får också vi vara en lärjunge i Hans rike. Dessa ord, att Människosonen har gett sitt liv till lösen för de många, innebär och betyder att jag har den stora glädjen att som Kristi tjänare och på Kristi uppdrag få säga till var och en som läser dessa rader: Dina synder är dig förlättna. Ja, det är verkligen sant, lika sant som det är att du är en syndare, lika sant är det att Människosonen har gett sitt liv till lösen för dig. På den grunden vilar dina (och mina) synders förlåtelse, på den grunden får vi vara saliga Guds barn, får vi vara tillsammans med Kristus i Hans rike. Och då behöver vi inte fråga så mycket efter vilka platser vi ska få, ty i Faderns hus finns många boningar.

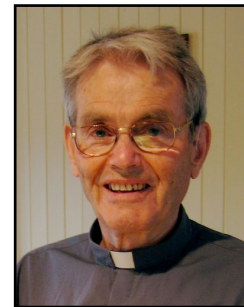
Så kan då vi syndare med glädje fortsätta vår vandring upp till Jerusalem, det himmelska Jerusalem – med Frälsaren vi vår sida, alla dagar intill tidens ände.

Se, vi gå upp till Jerusalem, Till staden den evigt klara. Oss Frälsaren sagt, att där han är Vi skola med honom vara.

Åke Malander

Åtta saligheter

(Andaktsserie över Matt 5:1-12)

**VI. "Saliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud."
"Vem får gå upp på Herrens berg och vem får träda in i hans heliga rum. Den som har oskyldiga händer och rent hjärta..Han skall undfå välsignelse av Herren, och rättfärdighet av sin frälsnings Gud...Sådant är det släkte som frågar efter Honom; de som söker ditt ansikte, de är Jakobs barn."/>**Psalt 24:3-6 -

Guds Ande lägger orden i konung Davids mun. Men David avvisar att han eller någon människa bär på ett sådant hjärta: "Se, i synd är jag född och i synd har min moder avlat mig."/>

Psalt.51:7 Därför ropar han: "Skapa i mig Gud ett rent hjärta, och ge mig en ny viss ande."/>

v. 12 Ty ett hjärta som bär på synd är oroligt till dess det fått bekänna, och fått förlåtelse. Men när detta skett jublar hjärtat över Herrens Rättfärdighet, dvs Avlösningens reningsbad. Paulus och varje kristen konstaterar båda: "Jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött bor det inte något gott."/>

Rom 7:18 -

Herren Sebaot; Årans Konung

Men aposteln som ropade: "Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp," svarar själv: "Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!"/

Rom 7:24f Ty Guds Ande hjälper oss genom konung David, att se vem Han är som både får gå upp på Herrens berg och träda in i hans heliga rum: "Det är Herren Sebaot; Han är Årans Konung!"/

vv7,10

DH Dopet - pånyttfödelsen

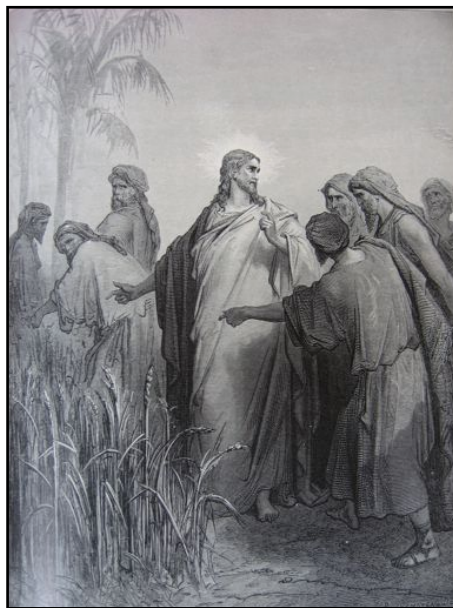
Ett rent hjärta hör inte ihop med vår egen själviska natur, utan med

den nya människan som Anden skapar, i DH Dopet, eller pånyttfödelsen. Dit får vi dagligen vända tillbaka: Ja, "HERRENS nåd är det att det inte är ute med oss, ty det är inte slut på hans barmhärtighet. Den är var morgon ny"/

Klag. 3:22f - 'Förlåt mig Herre, förlåt mig, för din käre Sons skull!'

Hur stort är inte ditt Fadershjärta, HERRE, så fyllt till brädden av Din kärleks iver när: "Du renar oss från all orättfärdighet!"/

1Jh 1:9 - "Tack för att Du med Lagen öppnar våra ögon för vår synd, med alla dess källflöden: djävulen, världen och vårt eget onda kött.!

Helig är HERREN Sebaot

Vem förundrar sig inte över den nåd profeten Jesaja fick del av, när han inte bara fick se Herrens tempel, utan också HERREN Sebaot själv sitta på sin Gudoms tron. Utan att förgås!

Och höra serafernas röster: "Helig, helig, helig är HERREN Sebaot" ljuda med sådan kraft, att "dörrposterna och trösklarna skakade och huset uppfylldes med rök".

Då sade Jesaja: "Ve mig, jag förgås! Ty jag

har orena läppar..och mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot"/

Jes 6.

Människosonen, steg ner till oss
Vilken gåva är det inte att få både se och höra GUD själv tala till oss syndare: som en älskad Far till sina kära barn - i GUDS ORD!
Tänk att "Kvinnans Säd", Människosonen, den Ende av kött och blod som var ren, steg ner till oss, för att göra oss rena! - "Honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i Honom skulle stå rättfärdiga(= rena) inför Gud"/

2Kor.5:21

"Men Skriften har inneslutit allt under synd, för att Löftet skulle ges genom tro på Jesus Kristus, åt dem som tror."/>

Gal. 3:22 -

In i detta Gudsrike av renhjärtade på jorden föds 'Guds-söner' och 'Guds-döttrar' genom Dopet: till Löftets barn och medborgare i Guds rike. Herren själv ger dem tron, enligt Ordet: "Dessa små som tror på mig"/

Matt 18:6

Tröstaren, DH Ande

Dessa Guds barn, nyfödda eller som levt ett långt liv med Gud - ser sin käre Far, smakar sin käre Frälsares himlabrod och förlåtelsens bögare vid hans dukade bord. Och Tröstaren, DH Ande fyller allas hjärtan med den glädje och "frid som övergår allt förstånd."/>

Fil 4:7

Förlossaren, Jesus Kristus

De är saliga redan på jorden genom tron på sin Brudgum och Förlossare, Jesus Kristus.

En dag skall de få uppleva löftets uppfyllelse: "de skall se hans ansikte"/

Jh Upp.22:4/ AMEN.

Gunnar Z. Byström

Jerusalem, en urgammal stad

Se, vi går opp til Jerusalem til byen med glans og ære, for Frelseren sa oss at der han er skal vi ved hans nåde få være.

Jerusalem -Urusalim

Jerusalem, staden ”med glans och ära”, eller ”den evigt klara”, som det heter i svensk version. Vad säger det? Vad ger Jerusalem dess glans och ära? Jerusalem är förvisso en urgammal stad omnämnd i gamla egyptiska källor som Urusalim. I Bibeln skymtar Jerusalem fram redan i 1 Mos kap. 14 där Abraham efter att ha befriat Lot möter Melkisedek – kung av Salem och präst åt Gud den Högste. Melkisedek välsignar Abraham, som i sin tur ger honom tionde av allt.

Ingenting sägs om Melisedeks förfäder, om hans födelse eller hans död. Av detta drar Hebreerbrevets författare slutsatsen att Melkisedek är större än Abraham och de israelitiska prästerna av Levis stam. Han står i själva verket som en förebild till Jesus. Jesu prästämbete är likt Melkisedeks evigt. Hebr 7:17 säger: ”Du är präst i evighet i likhet med Melkisedek”. Till skillnad från de levitiska prästerna har Jesus fått sitt ämbete genom en ed (Ps 110:4) och behåller det i evighet; han har inte ärvt det av någon och får heller aldrig någon efterträdare (Hebr 7:16ff.).

Moria berg - Salomos tempel

I 1 Mos kap. 22 läser vi om hur Abraham stod i begrep att offra sin son Isak på Moria berg; men Gud utsåg en bagge att offras i Isaks ställe (1 Mos 22:13). Enligt 2 Krön 3:1 är *Moria* ett namn på höjden där Ornan hade sin tröskplats, och där Salomos byggde templet. Varje år på försoningsdagen bringade överste-

prästen i templet försoning för folkets synder och sina egna – men Jesus offrade sig själv *en gång för alla*. Han stiftade ett nytt förbund med sig själv som överstepräst och offerlamm

Salomos tempel förstördes 586 f. Kr. Det betydligt mindre tempel som uppfördes efter fångenskapen i Babel, byggdes om av Herodes den store med början omkring 20 f. Kr. Fullt färdigt stod det först 64 e. Kr, endast sex år innan det förstördes av romarna.

Anastasis-”Uppståndelsekyrkan”

Med kejsar Konstantin och särskilt hans mor Helena väcktes ett brinnande intresse för de kristna heliga platserna: Venustemplet som romarna hade byggt på platsen för Golgata revs och ersattes av en kristen kyrka med namnet *Anastasis*, dvs., ”Uppståndelsekyrkan”; och över själva graven restes en kupol – men på tempelplatsen byggdes ingenting; här hade ”inte sten lämnats på sten” (Matt 24:2), och så skulle det förbli.

Pilgrimer i mängd drog under fyra- och femhundratalet till Palestina, det heliga landet, med alla dess minnesmärken, kyrkor och kloster. Det heliga landet blomstrade, men dess

lycka blev kort. I kriget mellan det kristna Östromerska väldet och Persien, skövlades det år 614 och kyrkorna förstördes skoningslöst. När landet äntligen åter behärskades av de kristna efter ytterligare fjortons års kamp, så stod de arabiska erövrarna snart för dörren.

Klippmoskén

År 639 föll Jerusalem för kalifen Omar, som utsåg tempelplatsen till muslimernas viktigaste böneställe. Han kom även att ge namn åt Klippmoskén, fastän den byggdes av en senare kalif, Abd al-Malik, som ville överglänsa den kristna *Anastasis*-kyrkan och den friliggande Gravgupolen genom att i än större format anlägga al-Aksa moskén med den intilliggande kupolformade Klippdomen. Muslimerna spann också vidare på många judiska föreställningar, bland annat att domen skall börja i Josafats dal (Kidron-dalen), dit hela mänskligheten skall samlas, Gog och Magog besegras osv.

Det himmelska Jerusalem

För oss lutherska kristna är det inte det jordiska Jerusalem med Kidron-dal och Olivberg, som är målet för vår vandring. Det är inte det jordiska Jerusalem som är ”byen med glans och ære”. Nej, staden med glans och ära är den himmelska staden, Guds Kyrka på jorden. Hebreerbrevet säger ju att vi kristna: ”har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, till det himmelska Jerusalem” (Hebr 12:22). Det är där som Kristus tar emot oss, här i livet och i evigheten, som det heter i psalmen: ”Frelseren sa oss at der han er skal vi ved hans nåde få være”, eller i svensk version: ”Oss Frälsaren sagt att där han är, vi skola med honom vara.” **Mats Eskhult**

Kristus är uppstånden

Kristus är uppstånden.
Ja, han är sannerligen
uppstånden.

Med de orden hälsar de
kristna varandra på
påskdagsmorgonen.

Jesus Kristus har stått
upp ifrån de döda

“Kristus er ikke her - Han er oppstanden” fra Dores bibel

Han är inte här, bland de döda, ty han är uppstånden.

De första vittnena var de kvinnor som kom ut till graven tidigt på morgonen. Nu kommer de för att smörja hans döda kropp, och de har bekymmer hur de ska få hjälp att vältra bort den stora, tunga stenen från ingången till gravkammaren. Men se, alla deras bekymmer var helt överflödiga. Något ofattbart, något de inte kunde föreställa sig, hade skett. Stenen var redan bortvältrad och graven var tom, men linnebindlarna låg som ett stelnat hölje kvar därinne. Vakterna har tydligen redan gett sig av för att berätta för överstepräster vad som hänt. En ängel förkunnar för kvinnorna: Bli inte rädda. Ni söker Jesus. Han är inte längre kvar här i graven, han är uppstånden – såsom han har sagt.

Vad skulle kvinnorna tro? Och vad ska vi tro och tänka om detta? Kan vi verkligen sätta tilltro till evangeliernas berättelser? När kvinnorna kommer och berättar om den tomma graven och om ängels ord vill apostlarna först inte tro det som sägs. De är inte ensamma om detta; det har alltid funnits och kommer alltid att finnas människor som inte vill tro att detta har hänt. Ifråga om Jesu tomma grav finns det ifrån första dagen och allt intill den yttersta dagen två väsensskilda förklaringar. Tron säger: han har uppstått och lever igen. Otron säger: detta har aldrig hänt, alltsammans är fantasier och gammal övertro.

Jesus var alltså inte där kvinnorna sökte honom, ty han hade uppstått. Istället var det nu han som sökte upp och kom till dem. Och så är det alltsedan dess, han är inte långt borta.

Han är här, hos oss dödliga, ty han är uppstånden. Lärjungarna hade mist sin käre Herre och Mästare. Han var död och nu stod de där ensamma och utlämnade. Men medan de i sin fruktan sitter där bakom låsta dörrar, står han där mitt ibland dem och hälsar dem med Herrens Frid. Han var hos de sina, ty han är den Uppståndne, som lever och regerar över himmel och jord, och han kan i varje stund vara överallt där han vill vara.

Detta är en tröst även för oss. Ingen av oss vet ju vilka situationer vi kan komma att hamna i. Förföljelsetider kan komma. Här kan kanske en och annan bli anfäktad och tänka att det är väl en sak vad vi kan bli utsatta för av andra människor, men hur är det när vi själva, genom egna synder, har orsakat skilsmässan från Jesus? Vad vågar jag då hoppas och tro? I evangelierna har vi några som detta passar bra in på: lärjungarna i allmänhet, som övergav honom och flydde, och Petrus i synnerhet, som även förnekade sin Frälsare. Till dem kom han och hälsade dem: *Frid vare med er.* Den hälsningen innebär en personlig avlösning till lärjungarna; syndernas förlåtelse får de ta emot från Herren själv.

Sådan är han än i dag. Hans löfte lyder: *Se, jag är med er alla dagar intill tidens ände.* Och så länge det heter ”idag” är han hos oss med sin nådes närvaro, ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Det han kommer med är frukten av Långfredagen och Påskdagen; i hans dödsstund gick en frikännande dom över världen, och genom hans uppståndelse offentliggjordes domen för all världen. Detta är påskdagsmorgonens glädjebudskap: Kristus är uppstånden, vi är

befriade från synd och från dom, rättfärdigförklarade. Halleluja.

Sedan Du i köttet avsomnat såsom en dödlig, o Konung och Herre, uppstod Du på tredje dagen. Du uppreste oss, Adams barn, ur förgängelsen och tillintetgjorde döden. Detta är oförgänglighetens Påsk, världens frälsning.

Han vill att där han är, där ska vi vara tillsammans med honom

Detta är både en förmaning och ett löfte. En förmaning därför att det ställer oss inför frågan: var har du, du kristne, din glädje, din umgängelse och din vederkvickelse? Jesus vill att du ska vara där han är. Det är inte överallt man vill ha Herren Jesus med! Där inte han är välkommen, där bör nog inte heller hans lärjungar vara. Tron är en gåva, en gåva som kan förloras om den inte får rätt näring. Låt därför nådemedelsförvaltningen vara ett centrum i din tillvaro: gör flitigt bruk av ordet och sakramenten. Och se, då ska du även få del av det löfte som ligger däri att Jesus vill att där han är, där ska vi vara tillsammans med honom. Ty han har sagt att han känner alla sina får och kallar dem alla vid namn, och ingen ska rycka dem ur hans hand. Det betyder att du som hans lärjunge och nådemedelsanvändare får vandra genom livet med Jesus vid din sida och under hans beskärm. Han vill ju ha dig hos sig, här i sin kyrka och församling och sedan där i den eviga saligheten i himmelen.

Kristus har stått upp ifrån de döda. Med sin död har han övervunnit döden och fört liv och oförgänglighet till dem som är i gravarna.

Åke Mallander

Hør en lovsang, høye himler

T Thomas Kingo 1689

M 1400-t / Hos Louis Bourgeois 1551

1
Hør en lovsang, høye himler,
lytt til sangen, englekor!
Hør en lovsang, folkevrimler,
alle som på jorden bor!
Jesus, fylt av tro og trøst,
løfter høyt i sang sin røst
før han går fra nattverdssalen
for å krysse Kedron-dalen.

2
Jesus – hør vår Jesus sjunger!
Det er mer enn englesang!
Stille, alle engletunger!
Lytt til denne rene klang!
Himlens hele harmoni
settes nå i melodi
ved vår Jesu munn og hjerte
før ham døden skulle smerte.

3
Å, du Guds apostelskare,
hvilken kjær og salig stund
da med sang du fikk besvare
sang av Jesu egen munn,
i et stort Halleluja
prise Gud for frelse fra
hint Egyptens tunge plager
og for Kanaans frydedager.

4
Hvilke klare himmeltoner,
Jesus deg på tungen lå!
Du som verdens synd for-
soner,
sang da dødens ve du så!
Adam gikk av Paradis,
gråt for Herrens vredes ris,
du igjen med sang opplukker
himlens dør, og slangen suk-
ker.

5

At du slik med sang begynner,
full av glede, full av ro,
Herre Jesus, det forkynner
lindring for min svake tro,
at når jeg skal dødens ve
engang for mitt øye se,
jeg i deg kan trøstig blive
og i sang min død fordrive.

6

Jesus, stem mitt svake hjerte,
stem min tunge, sjel og ånd,
så jeg synger om din smerte,
stem meg med din egen hånd,
så din død den være må
alt hva sjelen nynner på,
og jeg dødens velde tvinger
mens jeg om din seier synger.

7
Syng, min sjel,
og la deg høre,
om din sang har
sorgens røst.
Syng, la Jesu
Ånd deg røre,
om hans nådes
rike trøst.
Syng så om det
Jesus led,
om hans kors og
kjærlighet,
syng og tro, så
skal du stige
syngende til
himmerike!

“Utsnitt fra altertavlen i Bø kirke, Telemark” GAHj